

til dette Forslag, eller at jeg ikke følte mig stærkt knyttet til det. Det er naturligvis saaledes at forstaa — jeg gjentager det — at jeg ikke modsætter mig Forslaget; men det maa iøvrigt være de Herrer's egen Sag, om de kunne faae Forslaget fort gennem overfor den Modstand, det maaste vil træffe paa andre Punkter i Rigsdagen. Jeg for mit Vedkommende har ikke Noget at erindre mod Vedtagelsen af det her foreliggende Forslag i Udvalgsflertallets Affattelse, og jeg kan heller ikke se, at det kan indeholde farlige Præcedenter. — Hvad de af et enkelt æret Medlem stillede Vædringsforslag angaar, maa jeg tilstaa, at dem sætter jeg ingen Pris paa. Jeg forstaaer ikke ret, at her kan være Tale om Andet end principielt at gaa til en Ting, eller at lade være at gaa til den; jeg kan ikke forstaa, at der kan være Tale om at gøre Forskjel paa Kjøbenhavn, Byerne og Landet. Hvis man vil vedtage Noget, saa mener jeg, at man ikke skal vedtage Forslaget med de af det ærede Medlem stillede Vædringsforslag, men at man skal vedtage det saaledes, at det bliver en principiel Afgjørelse af Spørgsmaalet.

Væjer: Jeg takker den høitærede Minister, fordi han fastholder sit tidligere Standpunkt, som jo er Thinget velbesjendt. Jeg skal nu sige et Par Ord om de Vædringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Holstein-Holsteinborg). Jeg maa ogsaa tilraade det høie Thing ikke at vedtage noget af disse Vædringsforslag, men iøvrigt paastjønner jeg, at det ærede Medlem dog viser nogen Smødekømmenhed og ikke stiller sig saa afgjort mod Sagen som to andre Medlemmer her i Salen, der ogsaa have havt Ordet, og som jeg itax skal komme tilbage til. Det Standpunkt, som det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds har stillet sig paa, er, hvad jeg vil kalde Hartkornsstandpunktet. Han vil, at det skal være faste Kvinder — jeg vil ikke stille det i Modsætning til løse Kvinder — men Kvinder, som have faste Eiendomme, der ubelukkende skulle have denne Valgret. Jeg kan ikke indse, at Interessen for de kommunale Anliggender særlig skal afhænge af en saadan Hartkornsbesiddelse; det maa i alt Fald de forstaa. Det er i Grunden det østerrigske Standpunkt, som det ærede Medlem har foreslaet. Jeg skal i den Henseende henvise til den Fremstilling, der lejlager Betænkningen. Det er ogsaa der kun høistbestede Kvinder, der have Valgret. Dog glæder det mig, at den ærede Forslagsstiller ikke er gaaet til at tage det bøhmiske Standpunkt med, hvor den saa-

ledes valgberettigede Kvinde ikke en Gang selv kan udøve sin Valgret, men skal gjøre det gennem Fuldmægtig. Der er kun en eneste Ting i den ærede Forslagsstillers Forslag, som jeg er taknemlig for, og det er Ordet „gange“ i Stedet for „multipliceret“. Det er det Æneste, som jeg tager til Indtægt, og som jeg haaber at skulle anvende ved passende Leilighed.

Det var det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Scheel), der førte Ordet paa Udvalgets Mindretals Vegne, og han paastod da, at man ved at give Kvinderne kommunal Valgret vilde give dem Opgaver, som de ikke kunde magte. Jeg skal indrømme, at der naturligvis er Kvinder, som ikke kunne magte visse kommunale Opgaver. Men der er fuldt saa mange Mænd, der heller ikke kunne magte dem, og skulde det altsaa være en Grund, at der er Enkelte, der ikke kunne magte dem, skulde ogsaa Mændene ubeluktes derfra, saa den Grund tror jeg ikke kan gjælde. Der blev sagt, at det var Opgaver, der ikke laa for Kvinder. Jeg tror, at der er mange af de Opgaver, der her er Tale om, som ligge meget bedre for Kvinder end for Mænd, og man har ogsaa Erfaring andet Steds fra, at netop Kvindernes Medvirking har fremmet Sagerne og forbedret Forholdene i høi Grad. Det ærede Medlem er bange for, at Kvinderne derved komme ind paa en Glidbane, at dette skal føre til politisk Valgret, Men det er jo et Spørgsmaal, der slet ikke ligger for, og selv om saa var, føler jeg mig overbevist om, at den politiske Strid aldrig vil blive saa bitter, naar Kvinderne ere med. Jeg tror, at det vil medføre, at Striden vil føres under mere urbane Former — om jeg maa bruge et fremmed Udtryk, da jeg ikke strax kan finde et dansk Ord. Det viser sig ogsaa ved andre Leiligheder; jeg skal nævne et Spørgsmaal, der maaste kan tjene til Oplysning. Det er bekendt, at der i Skoleverdenen er et Spørgsmaal oppe, der kaldes Fællesundervisning eller „Samstolevæsen“, saaledes som det kaldes i Sverige og Finland. Det viser sig, at, hvor det gælder noget alvorligt, er det indbyrdes moraliserende, naar de to Røn virke i Forening, og jeg tror, det Samme vil vise sig med Hensyn til de offentlige Anliggender, og at Kvinderne have Hjerte og Sands for de offentlige Anliggender, det er vist Noget, som Ingen vil bestride. Jeg vil i den Anledning lige overfor ærede Modstandere, som jeg taler imod i dette Øieblik, henvise til den Sag, som kaldes for Danmarks Livsfag, og til hvad Kvinder i denne Henseende have gjort; saa ville de vistnok